

Els sindicats en els temps de la còlera

Els sindicats, aparents protagonistes de la crisi social francesa, no controlen unes mobilitzacions que van molt més enllà de la seva influència.

Tres setmanes ininterrompudes de vagues generalitzades en el sector públic francès semblen haver despertat en alguns àmbits de l'estat espanyol certes nostàlgies de sindicalisme combatiu, malson de patrons i, sobretot, setge de governs hostils al magma heterogeni anomenat "classe obrera". Si, a això, s'hi afegeixen unes dosis d'opunitat política —per exemple, les queixes d'algun partit immergit en un congrés contra algun sindicat immergit en un procés de distanciament— hi ha força possibilitats que les extrapolacions siguin, com a mínim, arriscades. Vista des de l'exterior, és molt possible que la crisi social francesa desperti enveges sindicalistes ("quin poder de mobilització!"). Examinada de prop, la situació ofereix alguns matisos. Els sindicats francesos són petits, amb escassa influència en l'àmbit global, i gairebé nul·la en el sector privat, poc constants a l'hora d'exercir pressions i culminar negociacions, però —i heus ací la clau de volta— són incomparablement hàbils quan es tracta de posar música a un moviment de protesta.

La tradició sindical francesa és més aviat la de treure la protesta al carrer en primer lloc i, un cop avaluades les forces pròpies i les de l'adversari, asseure's a negociar. El gran problema és que, a l'hora actual, ningú no sembla saber trobar el moment de la desmobilització i de les negociacions. En primer lloc, perquè la dramàtica imperícia del govern d'Alain Juppé ha deixat que la protesta i la radicalització arrelin durant massa dies perquè, en paraules de Marc Blondel, líder de Força Obrera, "es pugui aturar la vaga prement un botó". En segon lloc, perquè els dirigents sindicals mateixos reconeixen obertament que no poden controlar la ira dels vaguistes: es tracta d'un moviment sorgit de la base, desencadenat per la imposició d'un pla de reforma de la Seguretat

Una manifestació d'aquests dies. Els centenars de milers de francesos mobilitzats no veuen encara cap raó per a acabar les protestes.

Social espectacularment mal venut, i estès, amb el pas del dies, a un camp d'inquietuds molt més global.

Quan dir "prou"? El primer ministre es mostra disposat a discutir les bases d'aquest neguit en una mena de "cimera social" a partir del dijous 21 de desembre: l'atur, la restauració de les jornades laborals, el repartiment del temps de treball, la falta de perspectives de la joventut... Tot hi podria entrar. No hi ha cap dubte que una concessió d'aquestes proporcions ompliria de goig qualsevol dirigent sindical —de fet, Juppé s'ha plegat literalment a una de les exigències dels sindicats—. Però no pas en aquest context.

Centenars de milers de persones continuen al carrer, entussudides a no cedir fins que Juppé retiri el seu pla o, ja posats a fer, dimiteixi d'una vegada. Els líders sindicals no troben el moment de dir prou: d'una banda, excedits per

l'amplitud de la protesta; d'una altra, encantats de trobar-se enmig de l'espectacle i amb els papers principals.

Però, en aquesta obra, tothom hi actua sense apuntador: on anirà a parar to plegat? Sembla molt difícil que el pla Juppé pugui arribar mai a aplicar-se; en tot cas, no serà pas el pla dissenyat per Juppé i, ben segur, no serà pas Juppé qui l'aplicarà. És possible que la "cimera social" arribi a algunes conclusions interessants que serveixin de reflexió en el futur. I el que és segur és que el govern que tiri endavant la intenció del president de la República, de reduir els dèficits de l'estat, tindrà molt més en compte els interlocutors socials.

En tot plegat, el mèrit dels envejats sindicats francesos haurà estat la seva enorme competència a l'hora d'orquestrar el desenvolupament de les protestes socials. I, evidentment, de no deixar passar l'ocasió.

Jordi Ferrerons (París)